

Muinaiset

Moonsorrow

Polku jostain tuttu vie eksyneet mukanaan | Kaatuneet puut metsän reunaan
askeleet johdattavat | Täällä
vielä kaikuu laulu niiden muinaisten voimien | Joiden kyöneleis
tä heijastuu
lopun nähnyt tähdetön yö |
Varmasti lehdet maassa mätänevät jotain muistavat | Ehkä kuulivat
kun tuhon
airuet tästä ohi ratsastivat |
Kaukana sodasta ja nälästä | Kaukana maailmasta joka syttyi tul
een | On tänne
jäätävä, meitä on niin vähän |
Luotettava jumaliin, ehkä hetken vielä selviämme | Saamme yösi
än viereltä
kantojen, lehvistä peiton | On
turha pelätä virtaavaa vettä | Ei täällä taivaalta sada tuhkaa
| Jos et tunne
itseäsi pimeässä | Et tiedä mitä
kuulet hiljaisuudessa | Suusta suuhun kulkevat ikiaikaiset viis
audet | Sanat
vuosilta ennen syntymäämme |
Kaiken sen tiesimme vaan emme ymmärtäneet | Kun tuhannet silmät
meitä
tuijottavat | Niiden suuntaan
kääntyvät päämme | Kohdatkaa muinaiset! | Muinainen mahti, joka
repii luomukset
ihmisten | Ja syntyy
itse uudelleen | Kun taivas aukenee ja kastelee maan | Juurtuu
kiveen puu
jokainen | Niin kaatuvat seinät
linnoitusten | Kuin lasi pirstoutuvat vihan muurit | Ruostuvat
koneet ajan
edestämme päättyneen |
Jäävät pohjaan laivat unohtuneet | Ja jälkemme huuhtoutuvat puh
taaseen veteen |
Hetkessä pyyhkiytyvät
vuodet tuhannet | Palaavat maahan pyhät kirjoitukset | Kohdatka
a muinaiset! |
Kohdatkaa uusi maailma!